

Donya Quitèria Xorruca

Àngela Miralpeix i Busquets, Arbúcies

1. Do-nya Qui-tè-ria Xor-ru-ca diu que vol fer tes-ta-ment; diu que té u-na ne-ri-ba el no-ta-ri ja li diu Do-nya Xor-ru-ca: "Se-nyor, jo l'he fet ve-çols no puc dei-xar-n'hi, per-què mai no n'he tin-gut,— pe-rò en can-vi jo li bo-da que l'ai-ma en-tra-nya-ble-ment. Ja li diu: "No-ia, surt per el bar-ri, mi-ra si nir— per-què un ull ja se m'a-clu-ca. Per ma ne-bo-da ha de ser tot;— just és que dei-xo un o-ri-nal i un em-but.— tro-bes al-gun no-ta-ri; diga-li que vin-gui a-quí al mo-ting-ui un ga-lant d'or.— És ge-pe-ru-da, no té cap ment, que jo de-sit-jo fer tes-ta-ment." 2. Quan ar-dent, i els ulls li ra-gen se-gui-da-ment. 3. De llen-

4. De mitjons no puc deixar-n'hi,
perquè mai no n'he portat,
però en canvi jo li deixo
un candau per tancar el gat.

Per ma neboda ha de ser tot;
just és que tingui un galant d'or.
Ben arreglada sempre anirà,
i quan jo mori anirà a captar.